

“HOF VAN CREQUI” EN “JONKER DE CREQUY (1742-1804)”

Op de Ferrariskaart (1771-1778) vind je in de buurt van het huidige Terhagen de vermelding van een ‘domein’, dat inmiddels – ten gevolge van de klei-afgraving – niet meer bestaat. Terug gelegd op een hedendaagse kaart zou het ‘domein’ zich bevinden in het verlengde van de huidige Crequilei, ongeveer op de dubbele afstand van (de lengte van) de huidige straat.

Het lokaal gemeentelijk dienstencentrum ‘Hof van Crequi’ aan de Nieuwstraat en de Beemdstraat, kreeg bij de oprichting die naam toegekend, in samenspraak tussen de gemeente en het toenmalige bestuur van Rumesta. Wie was die ‘jonker de Crequy’ die we verbinden met het historisch ‘hof van Crequi’ en de bestaande Crequilei?

Vooraf willen we opmerken dat er in de 18de eeuw geen consequente of eenvormige schrijfwijze van de namen is, wat willen zeggen dat je zowel ‘Crequi’ als ‘Crequy’ ontmoet, evenals varianten met een accent. Ook bij andere namen zullen er vaak verschillende schrijfwijzen voorkomen.

Petrus Joannes Hannicart

Het verhaal begint bij Petrus Joannes Hannicart. Hij werd geboren in Brussel en er gedoopt in de Sint-Goedelekerk op 4 maart 1742. Peter was Petrus Van Langendonck en meter was Maria Josepha de Liebigh. Hij was het vierde kind uit het tweede huwelijk van Augustin François Hannicart en Maria Anna De Jonghe. Eerder was er een tweeling geboren - ze werden gedoopt op 6 januari 1739 - van wie de dochter, Joanna Norbertina Antonia, overleefde, maar het zoontje, Alexander Maria Josephus, enkele dagen later overleed. Vervolgens werd er nog een dochter geboren op 5 januari 1741, Maria Anna Josephina Melchior, maar ook zij overleed jong, op 20 april 1741.

Zijn vader, Augustin François Hannicart, was op 21 februari 1681 in Borsbeek geboren in een brouwersfamilie. Zijn ouders waren François Hannicart en Isabella Nicoletta Tibanti. Eind 1712 - hij was dan 30 jaar oud - was hij wees. Zijn vader was overleden in 1704, zijn moeder in 1707, zijn oudere zus Joanna Isabella in 1709 en zijn jongere zus Susanna Theresia in 1710. Hij heeft mogelijk wel verantwoordelijkheid opgenomen voor zijn nichtje, Eve Henriette Halkett (° Heusden (NL) 5 juli 1701), enig kind uit het eerste huwelijk van zijn zus Joanna Isabella, want hij was haar huwelijksgetuige op 9 november 1723 in Enghien.

Augustin François Hannicart trouwde op 13 juni 1714 in de Sint-Goedelekerk met Maria Catharina Servais, weduwe van Petrus Claudius de Belligny, met wie zij vier dochters had tussen 1701 en 1705. Wat er van deze dochters geworden is hebben we niet teruggevonden. Het huwelijk van Augustin François Hannicart en Maria Catharina Servais is kinderloos gebleven. Maria Catharina overleed ca. 1737.

Augustin François Hannicart ging een tweede huwelijk aan, met Maria Anna de Jonghe, in de Kapellekerk te Brussel op 7 januari 1738. Huwelijksgetuigen waren E.H. Mongnarij en François Vallois. Zij was geboren in Brussel en gedoopt in de Onze-Lieve-Vrouw-Finistèrekerk op 29 oktober 1702 en dus 35 jaar oud, 20 jaar jonger dan haar man. Zij was de dochter uit het

grote gezin van Nicolas Antoine de Jonghe en Suzanne Maria Londerich (ook Londerigs geschreven).

Petrus Josephus, wellicht Pierre Joseph genoemd, heeft zijn vader nooit gekend. Die overleed te Brussel op 21 juni 1743 en was 62 jaar oud. De weduwe was net veertig geworden en bleef met twee kinderen achter, een dochter van vier en een zoontje van één.

De familie de Liebigh uit Diest

We komen even terug op de meter van Petrus Joannes Hannicart, Maria Josepha de Liebigh. We konden haar niet met zekerheid identificeren, maar we ontdekken in Diest wel via de parochieregisters het gezin van Carolus Ferdinandus de Liebigh (° Lummen 1685 + Diest 1725) en Anna Francisca de Jonghe (° Brussel 1690 + Diest 1726), oudste zus van de moeder van Petrus Josephus. Het echtpaar kreeg zes kinderen, van wie er drie op (zeer) jonge leeftijd overleden.

Door de vroege dood van het echtpaar werden hun zoon Joannes Nicolas Jean Joseph de Liebigh, gedoopt te Diest op 14 april 1723, en zijn zus, Maria Agnes, gedoopt te Diest op 19 december 1721 (en ook hun jonger zusje, Gerardina Carolina, postuum geboren in 1725) mogelijk opgenomen in het gezin van hun grootouders in Brussel, zijnde Nicolas Antoine de Jonghe en Suzanna Maria Londerich, en werden ze wellicht ook door hun inwonende tante Maria Anna De Jonghe verzorgd.

De familiale band is wellicht behouden toen die tante op latere leeftijd – 35 jaar oud – nog trouwde met Augustin François Hannicart.

Toen die tante Maria Anna de Jonghe ook jong weduwe werd in 1743 en achterbleef met twee kleine kinderen, was die 'Nicolas de Liebigh' present om ook hen bij te staan. 'Nicolas de Liebigh' was op dat moment student aan de Universiteit van Leuven. Hij is er ingeschreven op 30 augustus 1743 en volgde de 'Pedagogie van het Varken' (Paedagogium Porcenses of Paedagogium Porci) en onderwees later het vak Filosofie. Op 9 augustus 1746 verdedigde hij zijn thesis 'De Locatione conductione'.

Toen ook Pierre Josephs moeder overleed in 1759 – de begrafenis had plaats in de St.-Goedelekerk te Brussel op 4 september 1759 – was diezelfde 'Nicolas de Liebigh' er voor hen. Petrus Josephus was op dat ogenblik zeventien, zijn zus Joanna Norbertina, twintig.

Maria Agnes De Liebigh trad in bij de Karmel in Leuven onder de kloosternaam Sr. Marie Seraphine de Sainte-Thérèse. Ze heeft bekendheid verkregen als 'de kraninge priorin de Liebigh bij de vernieling van de Karmel in de Tiensestraat [in Leuven]. Ze overleed te Diest op 25 januari 1795.

De zus van Pierre Joseph, Joanna Norbertina Hannicart, trad in bij de Ongeschoeide Karmelietessen in Willebroek. Zij kreeg de kloosternaam 'Soeur Marie Therese van den H.-Joseph'. Het gebouw aan het kanaal te Willebroek was de zusters in 1712 geschonken door het echtpaar della Faille, baron d'Estampuis, en werd omgevormd tot een klooster. Het klooster werd in 1783 door de maatregelen van keizer Jozef II afgeschaft. Joanna Norbertina

is vermoedelijk al omstreeks 1769 overleden. Op dat ogenblik werd er voor haar een zielenmis gesticht in de Sint-Amandskerk te Blaasveld.

Voor Pierre Joseph werd er uitgekeken naar een functie in de ambtenarij. We vonden zijn naam terug voor de periode 1765-1768 in de lijst van secretarissen van de Grote Raad te Mechelen. Mogelijk is deze betrekking tot stand gekomen via zijn schoonfamilie. De redenen waarom hij deze post verlaten heeft zijn niet bekend.

Huwelijk en eerste kinderen

Petrus Josephus Hannicart trouwde in de Sint-Romboutskathedraal te Mechelen op 21 mei 1765 met Barbe Josèphe van Marcke de Lummen. Huwelijksgetuigen waren Joannes Josephus de Liebigh (neef van de bruidegom, voornoemd) en Henricus Franciscus Van Meldert (oom van de bruid). Het huwelijkscontract werd verleden voor notaris de Basserode te Brussel.

De vader van de bruid, Angelus 'Ange' van Marcke de Lummen, was secretaris geworden van de Grote Raad te Mechelen op 23 juli 1732 door het ontslag van zijn (verre) neef Ferdinand Justin de Coulx (° Brussel 1655 + Brussel 1736). De moeder van de bruid was Catharina Theresia van Meldert, dochter van Guilielmus van Meldert, licentiaat in de medicijnen, en van Maria Theresia Van Baerle.

De bruid had één zus, Thérèse Barbe Josèphe van Marcke de Lummen (° Mechelen 9.12.1747 + Mechelen 2.7.1812). Zij trouwde in 1773 met Jacques François Douglas dit Schot (° Szeged-Hongarije 11.8.1743 + Mechelen 2.9.1816), advocaat bij de Grote Raad.

Het gezin van het echtpaar Petrus Josephus Hannicart en Barbe Josèphe groeide snel. Hun eerste kind was een zoon, Ange Jean Joseph Hannicart, geboren in Mechelen en gedoopt in de Onze-Lieve-Vrouwekerk op 29 maart 1766 (net negen maanden na het huwelijk). Hij werd genoemd naar zijn grootvader, Ange van Marcke de Lummen, die ook zijn peter was. Zijn meter was Norberte Josèphe de Hannicart, de enige zus van de vader. De baby overleed vijf maanden later, op 3 september, en de uitvaart had plaats op 4 september in de Onze-Lieve-Vrouwekerk in Mechelen.

Hun tweede kind was Thérèse Jeanne Barbe Joséphine Hannicart, gedoopt op 20 februari 1768 in de Onze-Lieve-Vrouw-over-de-Dijlekerk. Peter en meter waren opnieuw voormelde grootvader en tante. We gaan verder in deze bijdrage in op haar levensloop.

Het derde kind was Marie Jeanne Henriette Hannicart, gedoopt in de Sint-Petrus-en-Pauluskerk op 20 mei 1770. Peter hier was grootoom Hendrik Frederik van Meldert en meter was Jeanne Jacqueline Bernardine van Marcke de Lummen, tante van de moeder. Ook haar leven lichten we verderop door.

Het gezin woonde in de Gildestraat te Mechelen, niet ver van de Sint-Romboutskathedraal, naast of inwonend bij de schoonouders.

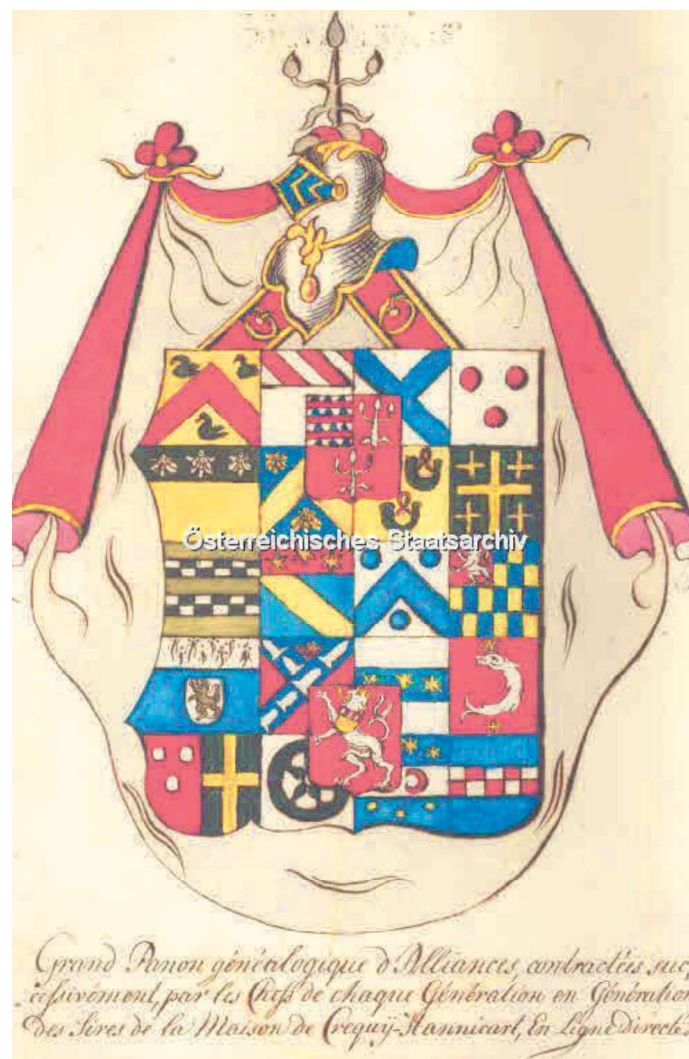
Kantelmoment

De zeventiger jaren (van de 18de eeuw) verliepen rustig in onze contreien. Voor de 'onrustige' Petrus Joseph Hannicart gaf een rustige baan bij de Grote Raad blijkbaar te weinig voldoening,

hoewel hij door zijn huwelijk toegang had verkregen in de meer adellijke en meer militaire kringen van de samenleving. Hij zocht meer uitdagingen in zijn leven maar die zijn hem niet allemaal goed bekomen.

Adeldom

De Hannicart's waren oorspronkelijk een brouwersfamilie. Ze hadden zich meer en meer verrijkt en konden en wilden zich manifesteren in hun doen en laten, zoals de edelen, die in de praktijk weliswaar, over een grotere macht beschikten. Vele rijkere burgerfamilies probeerden hun status te verhogen door een heerlijkheid aan te kopen (vaak een kasteel met landerijen) en daardoor 'heerlijke rechten' te genieten, zoals recht spreken en 'tienden' of 'tol' mogen innen. Sommige families gingen verder door ernaar te streven een adellijke titel te verwerven.

Het wapen van De Crequi

Eén van de mogelijkheden was om verwantschap aan te tonen met een intussen uitgestorven familie, om zo de openstaande titel te kunnen overnemen. Deze aanvraag werd in die tijd door een instantie bij het keizerlijke hof in Wenen behandeld. Vaak werd een professionele genealoog ingehuurd om zo'n verwantschap te bewijzen.

Het dossier dat Pierre Joseph de Hannicart indiende, opgemaakt in het Latijn, bestaat nog en is te raadplegen in Wenen. Daarin is nagenoeg zeker de verwantschap opgenomen met een uitgestorven tak van de familie De Créquy. De opmaak moet afdoende zijn geweest, want hij kreeg de toestemming om zijn naam te wijzigen van 'Hannicart' in 'de Crequy-Hannicart' met de aanspreking van jonker (jonkheer).

Met deze toelating ging hij naar de pastoor van de beide parochies waar zijn kinderen gedoopt waren, en vroeg hem de doopregistraties aan te passen, wat ook gebeurde, vermoedelijk omstreeks 1776.

Op 6 oktober 1775 overleed 'Jean Joseph de Liebigh'. Hij woonde in de Korte Nieuwstraat in Brussel in de parochie Sint-Michiël en Sint-Goedele. Twee religieuze diensten werden er op 9 oktober 1775 gehouden, één in de Sint-Goedelekerk en één in Sint-Kathelijnekerk. Hij bleef ongehuwd en werd slechts 52 jaar oud. Daarmee verloor Pierre Joseph zijn laatste nabije familielid zowel langs vaders- als langs moederskant.

Regiment van Hessen-Kassel

Voormelde naamswijziging viel nagenoeg samen met de toelating in juli 1775 om zich bij het leger van de Verenigde Provinciën te voegen. De hertog van Brunswijk Wolfenbüttel, 'général en chef' van de troepen bood hem de plaats aan. Hoewel de Privé-Raad ongunstig advies gaf, werd de gunst toegestaan. Pierre Joseph engageerde zich om zijn verblijf in Holland te vestigen gedurende de duur van zijn dienst in het leger.

In 1776 is hij aspirant in het regiment 'de Dragon' van de Prins van Hessen-Kassel in het garnizoen in Maastricht. Daarna werd hij kapitein benoemd op 20 september 1779 in hetzelfde regiment. In 1783 en 1784 is zijn compagnie in garnizoen in Maastricht en Utrecht. In 1787 zijn acht compagnies van het regiment gekantonneerd in de 'Langestraat' tussen Raamsdonck en Sprang. In 1790 passeert hij in de compagnie van lieutenant-generaal Falaiseau. Hij is lieutenant-kolonel in 1790 in het garnizoen in Bergen op Zoom. Hij ging op pensioen in 1797 als kapitein in dienst van de Bataafse republiek. In 1798 ontving hij van de Hollandse staat een pensioen van 800 gulden als kapitein. In oktober 1798 leidde hij nog een vraag in om een pensioen te verkrijgen voor zijn graad als lieutenant-kolonel.

Het verhuren van zijn leger troepen aan de vorsten bracht de landgraaf van Hessen-Kassel een aardige duit op. Zo 'verkochte' hij zijn troepen in 1776 aan Engeland om te strijden in de Amerikaanse Onafhankelijkheidsstrijd, en hij nam in 1778 voor Pruisen deel aan de Beierse successieoorlog. Door het management van de Jood Meyer Amschel Rothschild uit Frankfurt, werd Landgraaf Wilhelm IX (° 1743 + 1821) een van de rijkste monarchen van zijn tijd. Welke concrete rol Pierre Joseph de Crequy-Hannicart in deze troepenbewegingen heeft gespeeld, hebben we niet uitgepluisd.

Het regiment werd als gevolg van de opheffing van het Staatse leger in 1795 opgeheven, als gevolg van de inname van Nederland door de Franse republiek. Op kerstdag 1794 vrozen de grote rivieren dicht en konden de Fransen over een breed front Nederland intrekken. De Bataafse Republiek werd op 19 januari 1795 uitgeroepen. Pierre Joseph was op dat moment 53 jaar.

Hem werd een pensioen toegekend van 500 gulden volgens de lijst 'pensioenen voor officieren door ouderdom of anderzints buiten staat geraakt om den Lande langer te dienen ingevolge Resolutie van haar Hoog Mogendheden van den 7 september 1792'.

Allerlei besognes

Er zijn nog heel wat besognes van Petrus Josephus de Crequy Hannicart, die sporen hebben achtergelaten in de archieven.

In 1759 is notaris Thielens in Diest rentmeester in de nalatenschap van jonker Augustin Franciscus Hannicart. Diezelfde notaris Thielens werd een volmacht toegekend vanwege notaris Mommens in Boom, die hem machtigde tot immobiliere transacties voor Petrus Josephus de Crequy in Messelbroek (1782-1783).

In 1767 verkoopt hij met zijn zus Norbertine (+ ca. 1768) een huis in Tienen.

In maart 1769 huurt hij het 'hof van plaisantie' 'het Laarhof' te Schelle van markies de Quintana, heer van Laar onder Schelle, voor een periode van 12 jaar voor 130 gulden 's jaars. (notaris J.F. Mommen 21.7.1768)

Vanaf 1773 krijgt hij goede connecties met zijn burens, Carolus 'Charles' Marie Gasparoly, o.a. heer van Mosbroek (onder Wetteren), en zijn echtgenote Therese Joanna Clara de Cock, die zich komende uit Sint-Niklaas in Mechelen hadden gevestigd. Zo worden Petrus Josephus de Crequy Hannicart en zijn vrouw Barbara Josepha van Marcke de Lummen, peter en meter van hun vijfde kind. Hun vriendschap resulteert er ook in dat Pierre Josephus vermeld wordt bij de afwikkeling van het testament van Theresia Joanna Clara de Cock. Maar Carolus Marie Gasparoly hertrouwt in 1781 met Maria Anna Constantia de Coelho d'Affonseca. Een en ander leidt tot een rechtszaak (1801) die echter zichzelf oplost door de dood van Petrus Josephus de Crequy-Hannicart in 1804.

Op 12 januari 1781 wordt voor de weeskamer van Mechelen de 'scheiding en deling' vastgelegd tussen Barbe van Marcke de Lummen (x Petrus Josephus de Crequy Hannicart) en haar zus Theresia van Marcke de Lummen (x Jacobus Franciscus Douglas dit Schot) van de nalatenschap van E.H. Van Meldert.

Van diezelfde familie Van Meldert zijn er ook aktes bekend waarin Petrus Josephus wordt vermeld, onder meer over gronden in de Zuiderkempen, o.a. in Meerhout.

Op 18 oktober 1784 koopt hij voor notaris Rooth te Maastricht, de heerlijkheid van Warenberg onder Haelen (nu: Nederlands-Limburg). Op 5 november 1793 verkoopt hij die heerlijkheid weerom aan Carlos Emmanuel de Keverberg, die ook eigenaar is van het naburige kasteel van Kessel.

Het hof van Crequi

In 1739 wordt de hoeve van dokter Van Meldert vermeld in het land- en bedrijfsboek van Rumst. Dokter Van Meldert woonde dan in de Sint-Romboutsparochie in Mechelen. Hij was gehuwd met Maria Theresia Van Baerle, en had met haar veertien kinderen. Haar vader

Josephus Van Baerle wordt eerder genoemd als eigenaar van een perceel in de Kerkhofhoek in Terhagen.

Als eigenaar wordt dokter Van Meldert opgevolgd door zijn zoon, E.H. Guilielmus Josephus Van Meldert, kanunnik-gradueel van Sint-Rombouts te Mechelen. Hij was ook geregeld geldschietster voor de vrijheid van Rumst en voor particulieren uit Rumst. In 1762 verkoopt de kanunnik eiken en abelen uit de dreef voor zijn 'speelhuis'. In 1764 wordt de hoeve verhuurd aan Petrus Van Berckelaer.

Na het overlijden van de kanunnik en zijn broer blijft de eigendom enkele jaren in onverdeeldheid, maar het domein wordt bewoond door hun nicht, Barbe Joanna van Marcke de Lummen, en haar echtgenoot, Petrus Josephus de Crequy-Hannicart.

Hun vierde kind, Julie Rosaline Colette Régine, wordt op 25 juni 1781 in de Sint-Pieterskerk te Rumst gedoopt. Dat zelfde jaar wordt die huurder van de hoeve aan het hof uitgezet omwille van achterstallige schulden. De nieuwe huurder van de hoeve wordt Engelbert Scheltjens (Scheltiens). In 1795 wordt Guilielmus Smits als pachter van de hoeve van Crequi genoemd.

De keuze van 'de Crequy' voor Rumst als permanente verblijfplaats wordt versterkt door de inrichting van een grafmoment in de Sint-Pieterskerk. Op 15 juni 1787 wordt zijn schoonvader als eerste in dit familiegraf bijgezet.

Overlijdens

Petrus Josephus de Crequy-Hannicart overleed in Den Haag op 5 september 1804, 62 jaar oud. We konden niet achterhalen of hij al dan niet daar permanent verbleef of hij daar eerder toevallig aanwezig was. Eventuele redenen waarom het ene of het andere van toepassing is, zijn ons niet bekend.

Hij is de enige mannelijke naamdrager van de naam 'de Crequy-Hannicart' vanaf de erkenning van de naam tot aan zijn dood.

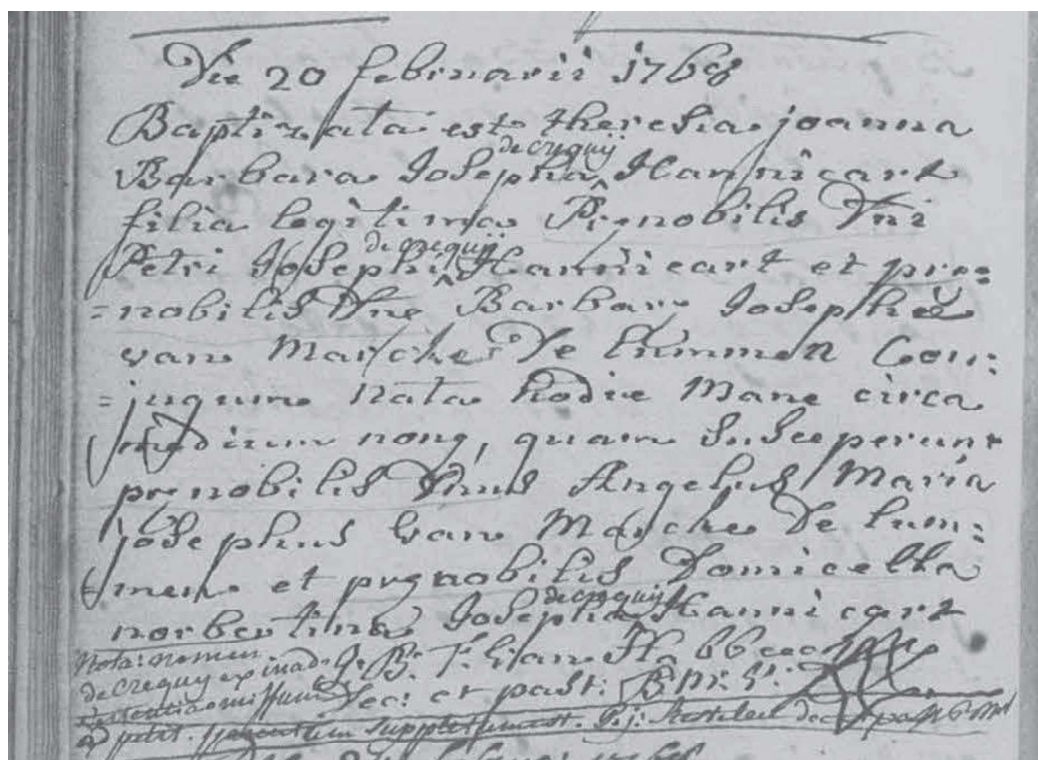
In de periode 1783-1794 loopt er voor de Raad van Brabant een zaak tussen jonker Petrus Josephus de Crequy Hannicart, bewoner van Rumst, en advocaat De Leenheer, curator voor diens minderjarige kinderen. Dit dossier werd nog niet geraadpleegd.

Bij zijn dood is hij belast van schulden, want zijn dochter Marie Jeanne Henriette, echtgenote de Radzitsky, weigert de opvolging van haar vader.

De echtgenote, Barbe Josèphe van Marcke de Lummen, overleed vereenzaamd in Antwerpen op 15 februari 1815 op 71-jarige leeftijd.

In 1818 werd 'Willem Van Segvelt' vermeld als 'beheerder' voor het 'Hof van Crequi' in een document ten behoeve van de opmaak van het eerste kadaster voor de Verenigde Nederlanden. Hij is wellicht ook omstreeks die tijd effectief eigenaar geworden van het domein.

Levensloop van de oudste dochter

Doopakte van Thérèse Jeanne Barbe Josephine

De oudste dochter, Thérèse Jeanne Barbe Josephine, werd gedoopt op 20 februari 1768 onder de naam Hannicart, die later werd gewijzigd in 'de Créquy-Hannicar'. Zij trad in 1783 – 15 jaar oud – in als novice in de abdij van Herckenrode. In die periode was Augustina van Hamme er abdis (1772-1790). Zij had grootse bouwplannen met Herckenrode maar ze werden niet gerealiseerd. Onder haar toedoen werden ook de parochiekerken van Kuringen, Kermt, Stevoort, Zonhoven en Hoepertingen gebouwd of gerenoveerd.

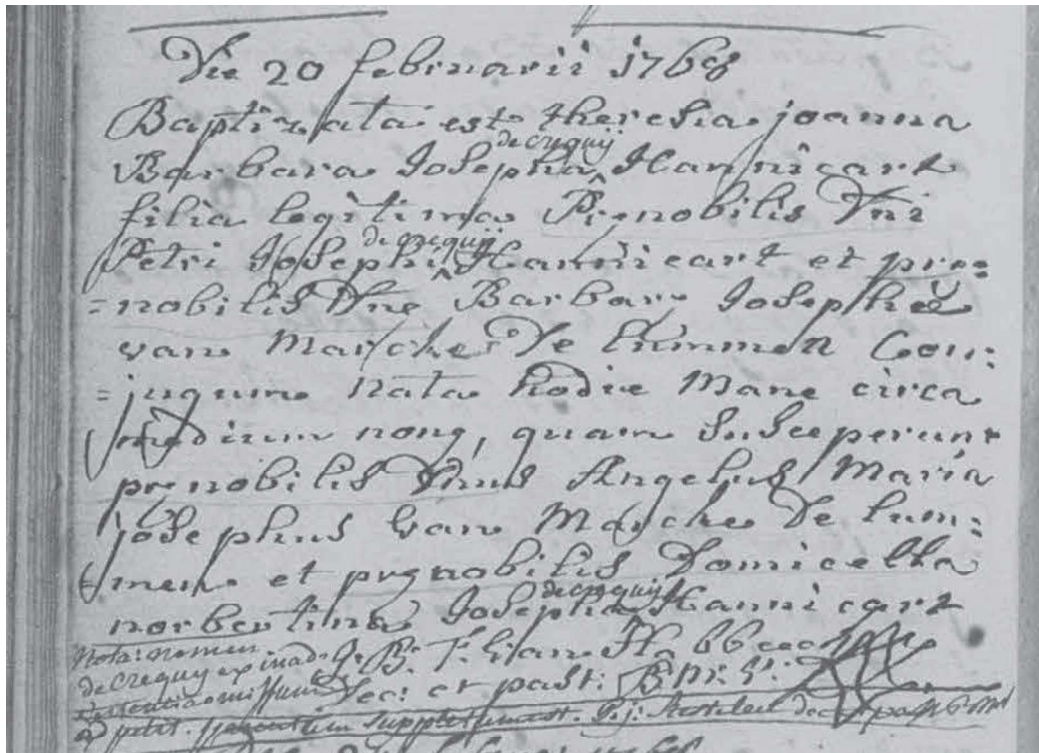
dochtertje Anastasie Josephine Lambertine Blondel geboren, maar ze overleed zeven weken later, op 9 augustus 1798. Haar echtgenoot, dr. Charles Blondel, overleed te Luik op 28 juli 1804, op 51-jarige leeftijd.

Twee jaar later, op 4 december 1806, hertrouwt Thérèse Jeanne in Sint-Jans-Molenbeek met Pierre Antoine Tayaert, geboren te Dendermonde op 20 maart 1757, weduwnaar van Henriette Bescheij (° Londen ca. 1751 - maar uit een Antwerpse familie - + Molenbeek 14.9.1804 (24 fructidor XIII) , akte 14). Dit huwelijk bleef kinderloos. Pierre Antoine Tayaert overleed te Molenbeek op 27 november 1815 (akte 39).

Wat er verder van haar geworden is, is ons niet bekend. Haar overlijden hebben we evenmin teruggevonden.

Levensloop van de tweede dochter

De tweede dochter, Marie Jeanne Henriette, werd gedoopt op 20 mei 1770, eveneens onder de naam Hannicart, maar de naam werd later gewijzigd in 'de Créquy-Hannicart'.

Doopakte van Thérèse Jeanne Barbe Josephine

Zij trouwde in Luik op 31 juli 1793 met Frédéric Arnould de Radzitsky, geboren op het kasteel Waldenburg (Baden-Württemberg) op 15 december 1764, zoon van Henricus Guillaume en Anne Mathilde Françoise Van Hövell. Hij was kapitein in het regiment de Clairfayt, vervolgens in het regiment de Latour, in Oostenrijkse dienst. Later werd hij directeur-generaal van de post van paarden te Brussel (functie ingesteld door de wet van 9 december 1798 of 19 frimaire VII).

Uit dit huwelijk zijn zes kinderen bekend, allen geboren te Emmerich, waar de Rijn het huidige Nederland bereikt, en aldaar gedoopt in de Sankt-Aldegundiskirche: Adelaide (1794-1836), Maximilien (1796-1819), Charles (1799-1868), Corneille (1801-1877), Victoire (1803-?) en Eugenie (1805-1874).

Frédéric Arnould de Radzitzky overleed te Brussel op 13 juni 1814, in de leeftijd van 50 jaar. Zijn weduwe vestigde zich vervolgens in Diest, waar ze overleed op 2 januari 1832, op 61-jarige leeftijd.

De familie de Radzitsky bestaat tot op vandaag en kent nog verscheidene afstammelingen. In 1887 kreeg de familie vergunning om 'd'Ostrowick' aan haar naam toe te voegen.

Levensloop van de jongste dochter

De jongste dochter, Julie Rosaline Colette Régine, werd gedoopt in de Sint-Pieterskerk te Rumst op 25 juni 1781. Zij is de enige persoon, die de naam 'de Créquy-Hannicart' gedragen heeft vanaf haar geboorte tot aan haar dood. Peter was Henricus Christiaens, heer van Blaasveld, procureur-generaal bij de Grote Raad van Mechelen. Meter was Regina Carolina Guielmina Franco y Feo, dochter van de heer van Kontich en Helmont.

Zij had wellicht een erg bewogen leven. In Brussel werd zij op 3 december 1803 (akte 527) – zij was 22 jaar oud – moeder van een zoon, Charles Benoit Julien Jean. Op 8 december 1804 (akte 590), werd zij moeder van een dochter Louise Adrienne Reine Chretienne. Deze kinderen werden erkend door Jean Chretien Van Camp bij zijn huwelijk met de moeder te Brussel op 17 september 1805. Het zoontje overleed te Brussel op 27 november 1805 (5 frimaire XIV). Een derde kind werd geboren te Brussel op 24 juni 1806, Jean Rose Lambert Julien Van Camp.

Louise en Jean werden al erg jong wees. Hun moeder overleed te Brussel op 23 februari 1811, ze waren dan resp. 6 en 4 jaar oud. De vader overleed te Brussel op 23 november 1819, toen de kinderen resp. 14 en 13 jaar oud waren. Het is niet duidelijk waar de kinderen verder opgegroeid zijn.

Jean Chretien Van Camp werd geboren in Kontich op 5 januari 1761 als zoon van Walter Van Camp en Joanna Elisabeth Vleugels. Hij was de neef van Petrus Josephus Van Camp, adjunct-drossaard en later 'maire' te Rumst. Hij huwde een eerste maal in de kathedraal van Antwerpen op 27 oktober 1783 met Isabella Maria Van den Broeck. Het echtpaar kreeg drie kinderen te Antwerpen: Hubertina (1783), Joannes Baptista (1785) en Egidius (1789). De scheiding werd uitgesproken te Brussel op 3 juli 1802 (akte 16) wegens 'onverenigbaar van aard en karakter'.

Van Camp trouwde ook nog een derde maal, op 30 oktober 1812 te Brussel met Isabella Cappelleman, geboortig van Denderhoutem, eerder weduwe van Jacques Borremans. Uit dit huwelijk zijn geen kinderen bekend.

Er is afstamming bekend van Jean Chretien Van Camp met Julie de Crequy-Hannicart in de noordrand van Brussel (o.a. Molenbeek, Sint-Agatha Berchem, Laken en Jette), maar door de wet op de privacy, zijn er geen gegevens over nog in leven zijnde personen te raadplegen.

Epiloog

Er is nog heel wat onderzoek nodig. Verscheidene vermeldingen in diverse archieven werden nog niet onderzocht. Hier en daar zal dat mogelijk nog een ander licht werpen op de woelige levensloop van Petrus Josephus de Crequi-Hannicart. De belangrijkste opdracht van deze bijdrage was, een - voor de buitenwereld - nog 'onbekende' persoon te belichten, in de diverse aspecten, waar we informatie over hem gevonden hebben. Veel dank gaat daarbij uit naar de verre neef, Guy van Marcke de Lummen, met wie we jarenlang een rijk gedocumenteerde correspondentie mochten voeren.

Het kasteel Crequi op de kadasterkaart van Terhagen van Popp (ongeveer 1845)

Harry van Hooydonk